

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 845/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Richardom Karkóom, Sad na Studničkách 32, Žilina, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky spočívajúcim v nerozhodnutí o sťažnostiach obhajcov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 proti uzneseniu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 o vznesení obvinenia a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na obhajobu garantovaného čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) spočívajúcim v nerozhodnutí o sťažnostiach obhajcov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 proti uzneseniu vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 o vznesení obvinenia (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ uznesením ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 vzniesol sťažovateľom podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) obvinenie za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa podali sťažovatelia 20. augusta 2012 sťažnosti (išlo o podania zo 17. augusta 2012), pričom sťažnosti podali aj obhajca sťažovateľa v 1. rade Mgr. Róbert Hmira (ďalej len „1. obhajca“) 30. augusta 2012 a spoločný obhajca oboch sťažovateľov Mgr. Richard Karkó (ďalej len „2. obhajca“) 3. septembra 2012.

Sťažovatelia uvádzajú, že o ich sťažnostiach zo 17. augusta 2012 (doručených 20. augusta 2012) rozhodol prokurátor špeciálnej prokuratúry uznesením

č. k. VII/2 Gv 206/10-87 z 11. októbra 2012, ktorým ich ako nedôvodné zamietol, avšak podľa ich tvrdenia o sťažnostiach podaných obhajcami rozhodnuté dosiaľ nebolo.

Obaja sťažovatelia napadli uznesenie vyšetrovateľa, ako aj uznesenie prokurátora špeciálnej prokuratúry podnetom (z 13. novembra 2012) na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora špeciálnej prokuratúry podľa § 31 v spojení s § 55d ods. 1 a § 55e ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ako aj návrh na zrušenie rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia sťažovateľom a aj následného uznesenia prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 206/10-07 z 11. októbra 2012, a to podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku.

O týchto podaniach rozhodol iný prokurátor špeciálnej prokuratúry ako zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky, o čom boli sťažovatelia vyrozumení prípisom č. k. VII/2 Gv 206/10-112 z 23. januára 2013, proti ktorému podali 25. marca 2013 sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá bola ústavnému súdu doručená 2. apríla 2013 (ďalej len „predchádzajúca sťažnosť“). Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013 o sťažnosti sťažovateľov rozhodol tak, že ju ako neprípustnú odmietol s odôvodnením, že skutočnosť, ktorú namietali pred ústavným súdom, nenamietali v podnete podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre pred príslušným orgánom prokuratúry, a tým nespĺnili podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovatelia uvádzajú, že *«Rešpektujúc a riadiac sa názorom ústavného súdu podali... prostredníctvom obhajcov nasledovné podania:*

1. *Žiadosť o rozhodnutie o sťažnosti obhajcu zo dňa 30. 08. 2012 – obhajca Mgr. Róbert Hmira za [REDAKOVANÉ] zo dňa 20. 09. 2013*

2. *Žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu zo dňa 20. 09. 2012 (správne má byť „03. 09. 2012“, pozn.) – obhajca Mgr. Richard Karkó za [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 20. 09. 2013.».*

O preskúmaní týchto podaní prokurátorom špeciálnej prokuratúry boli sťažovatelia upovedomení prípisom č. k. VII/2 Gv 206/10-147 z 1. októbra 2013, v ktorom, ako to sťažovatelia opisujú, bolo uvedené, že „o sťažnostiach obvinených... podaných proti uzneseniu vyšetrovateľa pôvodne PPZ ÚBPK Bratislava sp. zn. PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 o vznesení obvinenia konštatujem, že o týchto sťažnostiach prokurátor rozhodol dňa 11. októbra 2012 pod sp. zn. VII/2 Gv 206/10 a to tak, že tieto sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol... Na základe uvedených skutočností preto konštatujem, že o spomínaných sťažnostiach obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bolo prokurátorom ÚŠP GP SR riadne a včas, teda 11. októbra 2012 rozhodnuté a predmetné uznesenie prevzali v októbri 2012 všetky dotknuté subjekty.“.

Pretože konštatovanie prokurátora špeciálnej prokuratúry sa podľa názoru sťažovateľov „ani netýkalo skutočného procesného problému – t. j. skutočnosti, že o sťažnostiach obhajcov podaných v zákonnej... lehote... nebolo zo strany prokuratúry rozhodnuté“, podali prostredníctvom obhajcov tieto podania:

„1. RE: Vaše podania zo dňa 20. 09. 2013 – vyrozumienie + opätovná žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu z 30. 08. 2012...“

2. RE: Vaše podanie zo dňa 20. 09. 2013 – vyrozumienie + opätovná žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu z 03. 09. 2012 + v prípade nevyhovenia tejto opakovanej žiadosti o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu z 03. 09. 2012 Podnet na preskúmanie postupu prokurátora podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre...“

Na podanie 1. obhajcu sťažovateľa v 1. rade reagoval prokurátor špeciálnej prokuratúry prípisom č. k. VII/2 Gv 206/10-225 z 26. novembra 2013, v ktorom uviedol:

„... Na základe uvedených skutočností konštatujem, že podľa § 44 ods. 2 Tr. por. obhajca je okrem iného oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy, podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že opravné prostriedky obhajca obvineného podáva v mene obvineného, a teda nie je tzv. osobou so samostatnými obhajovacími právami... Za daných okolností je zrejmé, že ak prokurátor o sťažnostiach obvinených rozhodol dňa 11. 10. 2012, rozhodol o nej ako

celku a nie je možné vydať eventuálne ďalšie samostatné uznesenie, ktorým by bolo samostatne rozhodované aj o sťažnostiach obhajcov... pretože... obhajca v danom prípade koná len v mene obvineného a nie je osobou so samostatnými obhajovacími právami.“

Na podanie 2. obhajcu sťažovateľov z 10. októbra 2013 reagoval poverený riaditeľ odboru ekonomickej kriminality špeciálnej prokuratúry prípisom č. k. VII/2 Gv 206/10-224 z 22. novembra 2013, v ktorom uviedol:

„... opravné prostriedky obhajca obvineného podáva v mene obvineného, a teda nie je tzv. osobou so samostatnými obhajovacími právami... Za daných okolností je zrejmé, že ak prokurátor o sťažnostiach obvinených rozhodol dňa 11. 10. 2012, rozhodol o nich ako celku a nie je možné vydať eventuálne ďalšie samostatné uznesenie, ktorým by bolo samostatne rozhodované aj o sťažnostiach obhajcov... pretože... obhajca v danom prípade koná len v mene obvineného... zároveň však konštatujem, že prokurátor sa... mohol detailnejšie venovať odôvodneniu... svojho rozhodnutia a najmä mal do... odôvodnenia výslovne zahrnúť aj argumentáciu obhajoby vo Vami spomínanom podaní obhajcu. Práve na tieto skutočnosti som prokurátora upozornil.“

Na ďalšie podanie 1. obhajcu sťažovateľa v 1. rade z 31. januára 2014 reagoval poverený riaditeľ odboru ekonomickej kriminality špeciálnej prokuratúry prípisom č. k. VII/2 Gv 206/10/1000-259 z 10. februára 2014, v ktorom poukázal na prípis prokurátora špeciálnej prokuratúry z 26. novembra 2013, ako aj na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej *„je postačujúce, ak odôvodnenie rozhodnutia dá odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a že dostatočne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov“.*

V zásade identická odpoveď bola doručená aj 2. obhajcovi sťažovateľov v reakcii na jeho ďalšie podanie v prípise prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 206/10/1000-260 z 10. februára 2014.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu namietajú *„zjavnú nezákonnosť postupu GP SR, pretože do dnešného dňa nebolo rozhodnuté o sťažnostiach obhajcov... proti Uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom od ich*

podania uplynulo viac ako poldruha roka“. Podľa názoru sťažovateľov postupom generálnej prokuratúry malo dôjsť k porušeniu ich základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru postupom a nerozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR o sťažnostiach obhajcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR nariaďuje Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, aby rozhodol o sťažnostiach obhajcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Karkó Richarda... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej Ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a identického práva garantovaného prostredníctvom čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry spočívajúcim v „nerozhodnutí“ o sťažnostiach ich obhajcov z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 podaných proti uzneseniu vyšetrovateľa z 8. augusta 2012, ktorým im bolo vznesené obvinenie.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že už sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. februára 2014 sa sťažovatelia domáhali celkom identického rozhodnutia, keďže petit ich sťažnosti znel takto:

„1. Základné právo [redacted]... a [redacted]...
na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c)

Dohovoru postupom a nerozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR o sťažnostiach obhajcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR nariaďuje Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, aby rozhodol o sťažnostiach obhajcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Karkó Richarda... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“ O sťažnosti sťažovateľov doručenej 3. februára 2014 rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 66/2015 z 3. marca 2015, ktorým sťažnosť sťažovateľov odmietol.

O v zásade identickej námietke sťažovateľa v prvom rade ústavný súd už taktiež rozhodoval, a to uznesením sp. zn. I. ÚS 232/2014 z 21. mája 2014, ktorým jeho sťažnosť doručenú mu 24. apríla 2014 odmietol. Návrh rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ v 1. rade v tejto sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 232/2014 domáhal, znel takto:

„1. Základné právo M. F. na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru postupom a nerozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR o sťažnosti obhajcov M. F. zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR nariaďuje Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, aby rozhodol o sťažnostiach obhajcov M. F. zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Róberta Hmiru... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

V odôvodnení uznesenia sp. zn. III. ÚS 66/2015 z 3. marca 2015 sa uvádza: „Ústavný súd vzhľadom na obsah sťažnosti a navrhovaný petit rozhodnutia, prihliadajúc na svoje uznesenie č. k. I. ÚS 232/2014-13 z 21. mája 2014, ktoré je výsledkom konania o v podstate rovnakej sťažnosti, konštatuje, že nemá dôvod meniť svoj právny názor a vo vzťahu k sťažovateľovi v druhom rade rozhodnúť inak.“

Z už uvedeného vyplýva, že námietkou sťažovateľov o porušení ich základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry spočívajúcej v nerozhodnutí o sťažnostiach obhajcov sťažovateľov proti uzneseniu o vznesení obvinenia sa ústavný súd už zaoberal a rozhodol o nej uznesením sp. zn. I. ÚS 232/2014 z 21. mája 2014 (vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade) a sp. zn. III. ÚS 66/2015 z 3. marca 2015 (vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade). Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľov ako neprípustnej.

Z aktuálne preskúmvanej sťažnosti totiž zjavne vyplýva, že podľa sťažovateľov, teda aj sťažovateľa v 2. rade, malo dôjsť k porušeniu ich práva na obhajobu tým, že špeciálna prokuratúra vo svojom uznesení z 11. novembra 2012 (ani vo výroku a ani v odôvodnení) neuviedla, že rozhoduje aj o sťažnostiach podaných prostredníctvom obhajcov z 30. augusta 2012 (táto sa týkala len sťažovateľa v 1. rade) a 3. septembra 2012 (týkala sa oboch sťažovateľov). Z obsahu uvedených sťažností podaných prostredníctvom obhajcov (pozri prílohy sťažnosti) však podľa názoru ústavného súdu nepochybne vyplýva, že sú len doplnením, resp. ďalším rozvinutím argumentov už uvedených v sťažnostiach zo 17. augusta 2012 podaných prostredníctvom ich 2. obhajcu (Mgr. Richarda Karkóa), ktoré boli v predmetnom uznesení z 11. novembra 2012 špecifikované ako sťažnosti sťažovateľov, t. j. aj sťažovateľa v 2. rade. Sťažovateľ v 2. rade v sťažnosti namieta, že o sťažnostiach obhajcov z 30. augusta 2012 (táto sa ho netýka) a 3. septembra 2012 nebolo vôbec rozhodnuté, pretože nie sú v rámci uznesenia z 11. novembra 2012 spomenuté, resp. identifikované.

Ak by aj ústavný súd považoval skutočnosť, že predmetná sťažnosť z 3. septembra 2012 týkajúca sa sťažovateľa v 2. rade nebola v rámci uznesenia špeciálnej prokuratúry

z 11. novembra 2012 identifikovaná, za nedostatok tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade je podstatné to, že tento nedostatok možno považovať len za formálne pochybenie, ktoré z pohľadu materiálnej ochrany práv sťažovateľa v 2. rade nemožno kvalifikovať ako taký zásah do jeho práva na obhajobu, ktorý by zakladal dôvod na vyslovenie porušenia tohto práva. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že sťažovateľ v 2. rade nenamieta nevysporiadanie sa špeciálnej prokuratúry rozhodujúcej v predmetnej veci s argumentáciou predloženou v týchto sťažnostiach, ktorá by z hľadiska jej obsahu mohla spôsobiť iné rozhodnutie vo veci. Uvedená skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nielen ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde], ale aj ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ich ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2016